

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania R. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w W.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 maja 2022 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt VII Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 23 marca 2021 r., VII Ua [...], oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w W. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 28 września 2020 r., VI P [...], zamieniającego decyzję organu rentowego z dnia 18 listopada 2019 r. i przyznającego ubezpieczonemu R. K. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 września do 30 listopada 2017 r. z podstawy zasiłku w kwocie 4.220,69 zł oraz za okres od 1 grudnia 2017 r. do 31 stycznia 2018 r. z podstawy wymiaru zasiłku w kwocie 4.225,59 zł.

Organ rentowy zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że w skardze występuje istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. W ocenie organu rentowego

rozważenia przez Sąd Najwyższy wymaga, czy dopuszczalna jest taka wykładnia przepisów ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, tj. art. 36 ust. 1 i 2 oraz art. 48 ust. 1 i 2 w związku z art. 3 pkt 3 ustawy zasiłkowej, iż funkcjonariuszowi Służby Celnej zwolnionemu ze służby przysługuje zasiłek chorobowy od podstawy wymiaru zasiłków liczonej od uposażenia pobieranego przez tego funkcjonariusza w trakcie pełnienia służby, czyli na analogicznych zasadach jak w przypadku pracowników lub osób niebędących pracownikami, dla których podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi wynagrodzenie/przychód, od których odprowadzana jest składka na ubezpieczenie chorobowe, w sytuacji gdy od uposażenia funkcjonariusza nie była odprowadzana składka na ubezpieczenie chorobowe, a w konsekwencji czy przy ustalaniu wysokości zasiłku zastosowanie powinny znaleźć przepisy art. 36, czy art. 48 ustawy zasiłkowej, czy należy jednak przyjąć interpretację, że skoro od uposażenia nie była odprowadzana składka na ubezpieczenie chorobowe, to świadczenia z tego ubezpieczenia nie powinny być ustalane od uzyskiwanego uposażenia, lecz od innej podstawy wymiaru świadczenia, a jeżeli tak, to czy taką podstawę należy ustalić na podstawie art. 45 ustawy zasiłkowej.

Kolejnym zagadnieniem wymagającym w ocenie organu rentowego wykładni jest kwestia, czy prawidłowa jest interpretacja art. 20 ust. 1, art. 18 ust. 1 w związku z art. 6 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 3 pkt 3 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa polegająca na uznaniu, że podstawą wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe, a w konsekwencji podstawą, od której oblicza się zasiłek chorobowy, jest uposażenie z tytułu służby otrzymywane jako funkcjonariusz Izby Administracji Skarbowej, podczas gdy dla wskazanych funkcjonariuszy, przepisy nie przewidują podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie chorobowe, z uwagi na brak objęcia tej grupy osób takim ubezpieczeniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania, którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. W przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią juretryczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne". Nie można przy tym zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, niepublikowane).

Natomiast powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wymaga wykazania przez autora skargi, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, ze wskazaniem na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita

wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty autora skargi skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał istnienia powołanych przez siebie przesłanek przedsądu. W istocie kontestuje on wykładnię przyjętą w wyroku Sądu Najwyższego z 18 października 2013 r., I UK 125/13, w którym stwierdzono, że ocena przysługiwania funkcjonariuszowi Służby Celnej prawa do zasiłku chorobowego po zwolnieniu ze służby powinna być dokonana z uwzględnieniem zasady równego traktowania ubezpieczonych. W powołanym wyroku Sąd Najwyższy stwierdził, że ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej nie regulowała sytuacji celnika, który stał się niezdolny do służby w krótkim okresie przed jej zakończeniem. Sąd Najwyższy stwierdził, że pragmatyki służbowe nie powinny regulować kwestii świadczeń z tytułu choroby poniżej standardu wyznaczonego przez ustawę o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Uwzględniając wyjątkowy charakter świadczenia udzielanego po ustaniu okresu ubezpieczenia i bez ekwiwalentu w składce na ubezpieczenie chorobowego, przysługującego z tytułu spełnienia się ryzyka określonego ogólnie jako "niezdolność do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia", Sąd Najwyższy wskazał na możliwość takiej wykładni art. 6 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w związku z art. 13 pkt 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, że funkcjonariusz Służby Celnej może nabyć prawo do zasiłku chorobowego po zakończeniu służby, jeżeli niezdolność do jej wykonywania powstała w okresie przed jej zakończeniem, nie doszło do przekroczenia okresu zasiłkowego wymienionego w art. 8 ustawy zasiłkowej i nie wystąpiły okoliczności negatywne opisane w art. 12-17 ustawy o

świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Odmienne stanowisko, zmierzające do pozbawienia byłego funkcjonariusza Służby Celnej prawa do zasiłku chorobowego w związku z niezdolnością do pracy, trwającą po ustaniu stosunku służbowego, nie tylko pozostawałoby w sprzeczności z art. 6 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, ale stanowiłoby także nieuzasadnioną dyskryminację tej grupy zawodowej, naruszając konstytucyjną zasadę równego traktowania obywateli (art. 32 Konstytucji RP) w zakresie konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego.

Tym samym, wobec niewykazania przez skarżący organ rentowy istnienia powołanych przesłanek przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

a.s.